

Alexander Stainforth

LÁSKA
k nakousnutí

Alexander Stainforth

LÁSKA
K NAKOUSNUTÍ

Alexander Stainforth

**LÁSKA
K NAKOUSNUTÍ**

*Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou pouze výtvořem mých představ.*

Alexander Stainforth

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2017

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2017

Picture on Cover © Samphotostock.cz, 2017

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová Laňková, 2017

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2017

ISBN 978-80-7475-177-6

Kapitola 1.

„Sraz po patnácti letech?!“ zavřeštím tak vyděšeně, jako by mě právě bodnul sršeň. Ne, je naprosto vyloučeno, abych se toho zúčastnila. Když skončila střední, přísahala jsem si, že se s těma mrchama už nikdy nesetkám. Zajímalo by mě, kde na mě jejich někdejší podržtaška Marcela Holubová vzala číslo do práce.

„Ano! Uvidíš, že to bude bezva akce. Všechny jsme za patnáct let určitě hodně prožily,“ pokouší se mě Marcela přesvědčit.

Ne, opakuju si přísně v duchu. To prostě nejde. Okamžitě se mi vybaví čtyři roky pekla, které mi ta pětice ze života udělala. Jasně, budou tam i ostatní – možná, jenomže s nimi jsem si také nerozuměla, a je tedy naprosto irelevantní, abych si nechala touto nabídkou nejen zkazit celý den, ale také znovu oživit vzpomínky, které zřejmě nejsou pohřbené tak hluboko, jak jsem si myslela.

„Obávám se, že nebudu moct přijít. V tu dobu mám důležitou služební cestu,“ říkám nakonec odměřeně a doufám, že mě Marcela pochopí a rozloučí se.

„Lauro, vždyť jsem ti ještě ani neřekla, kdy se sraz koná.“
Zatraceně. Ale rozhodně se ještě nehodlám vzdát!

„Za dva týdny, v pátek, a...“

„Vidíš,“ skočím jí rychle do řeči. „A přesně ten týden jsem v zahraničí.“ Tak, a teď už nemá co říct. Konec. Tečka. „Jsem vážně ráda, že jsi zavolala, Marcelo...“

„Marek potvrdil, že přijde.“

Tím mi vezme dech. Marek? *Ten* Marek? No, s ním bych se ráda potkala. Vždycky se mi líbil. Byl idolem všech holek ve škole. Vysoký, svalnatý, tmavovlasý, s modrýma očima a dokonalým úsměvem... Když se usmál, člověk měl pocit, že se odněkud vynořila reklama na zubní pastu.

„Bylas do něj přece zamilovaná, ne?“ zkouší Marcela ještě přitvrdit, aby mě na sraz dostala.

„Jo, ale... To jsme přece byly všechny.“

„Já ne.“

„Dobře, ty možná ne, ale ostatní...“

„Víš, co se stalo, když jsem s ním mluvila? Ptal se po tobě. Říkal, že jestli tam přijdeš ty, nemá důvod váhat.“

Vážně tohle řekl? Přece... Tančili jsme spolu na maturitním plese, ale vždycky jsem si myslela, že z jeho strany šlo hlavně o soucit. Některá z učitelek ho přemluvila, aby chudinku Lauru vyzval k tanci, a on její příkaz poslušně splnil. A pak, když měl v sobě na konci plesu několik piv, která potají popíjel s ostatními klukama ve skladišti, mě vášnivě políbil a osahával. Žila jsem z toho ještě další měsíce, ale Marka jsem už nikdy neviděla. V jejich rodině se stala nějaká tragédie, už si přesně nevybavuju podrobnosti, takže opustil školu ještě před maturitou. Já se po škole přestěhovala z Kladna do Ostravy a nikdy mě nenapadlo ho kontaktovat.

„Nedá se ta tvoje služebka přeložit?“

Potvora! Ví přesně, jak na mě. Jenomže já už přece nejsem chudinka Laura, která sebou nechá manipulovat. Ani náhodou!

„Nejspíš ne. Nevím, musela bych si promluvit s několika lidmi a...“

„Bezva, tak já ti zavolám zítra. Můžeš s sebou vzít manžela.“

„Co?“ To jako myslí vážně? Panebože! Ne, nesmí mě ani na vteřinu napadnout se s nimi setkat. Tohle je totiž další zatracená zkouška ze střední. Nepůjde o žádný milý sraz. Budou mě chtít zase ponižit – Laura otloukánek se stane terčem jejich posměchu, protože ještě není vdaná a už tři roky žije sama, jelikož s ní žádný chlap nevydrží!

„Jsi vdaná, ne? Holky jsou, vlastně my všechny. Ale jestli si od něho potřebuješ odpočinout, klidně ho nech doma.“

Bože, chce se mi umřít! I Marcela je vdaná! Marcela s rovnátky, velkou hlavou a s kudrnatými neposlušnými vlasy! Jak je možné, že *já* jsem se ještě nevдалa?

Příznávám, že zbytek dne jsem se v práci nemohla na nic jiného soustředit. Moje asistentka Kamila Krátká mi několikrát přinesla kafe, a několikrát ho odnesla studené zase zpátky do kuchyňky, protože jsem se ho ani nedotkla. A až kolem druhé našla odvahu a zeptala se, co se stalo, protože už prý několik hodin civím do monitoru, nehýbám se, a přísahala by, že jsem prý ani jednou nemrkla. Tady máte ty zatracené nevýhody prosklených kanceláří!

„Na zbytek dne si беру volno. Vlastně až do konce týdne,“ vzpamatuju se konečně a balím si ze stolu věci do kabelky. Potřebuju odsud vypadnout a všechno si promyslet. Panebože, myslela jsem si, že už mám tohle období dávno za sebou, že jsem vyrovnaná, žiju v přítomnosti a ve skříni nemám žádné strašáky z minulosti. A stačí jediný pitomý telefonát!

Chystám se odejít, když mi Kamila zastoupí cestu.

„Co to děláš?“ zamračím se na ni.

„Nemůžeš si vzít na zbytek týdne volno. Je říjen.“ Významně povytáhne světlé obočí a našpulí nenamalované rty.

„Moc dobře vím, že je říjen, Kamilo. Teď mi laskavě uхни a...“

„Není hotový ediční plán, který máš v pátek odprezentovat akcionářům!“ vykřikne a okamžitě se příkřčí, jako bych jí za takový výstup mohla snad zpohlavkovat. Ne, že bych neměla chuť.

„Tak schůzku přesuň na další týden. Co se asi tak stane, když budeme mít pár dnů odklad?“ vyjedu na ni a gestem ruky jí dám jasně najevo, že mi má uvolnit průchod.

„Jenomže to nepůjde, Lauro. Příští týden přece odlétají na dovolenou a tohle je poslední příležitost do konce listopadu, kdy se s nimi můžeš setkat.“

Kapituluju. To máte tak, když všichni akcionáři pocházejí z jedné velmi rozvětvené rodiny, která se každý rok schází někde v zahraničí, pravidelně už deset let.

Jasně, proti tomuhle nemám šanci – něco jako boj s větrnými mlýny. Mám od akcionářů veškerou volnost právě proto, že je zbytečně nezatěžuju a nakladatelství, které vedu jako šéfredaktorka a manažerka v jednom, prostě prosperuje. Stačí pak absolvovat prezentace dvakrát do roka, a mám od nich pokoj.

Najednou mě něco napadne. Ano, tohle je přesně ono!

„Pamatuješ si ještě, jak jsi za mnou vloni přišla, že chceš povýšit na redaktorku?“ nadhodím rádobý ledabyle a vím, že se mi chytí do pastí.

„Jo,“ hlesne přiškrceně.

„Řekla jsem ti, že si takový post musíš zasloužit. A když dáš dohromady ediční plán a sejdeš se s akcionáři místo mě, je tvoje.“

Zírá na mě, jako by snad viděla ducha. Nedýchá, je naprosto strnulá a musím jí lusknout prsty před obličejem, aby se zase probrala.

„Ale přece...“ koktá.

„Přece co?“ Musím být tvrdá a neústupná. Potřebuju teď čas, abych mohla pro jednu přemýšlet nad něčím jiným než nad kariérou.

„Nemůžu prezentovat takhle důležitou věc...“ namítá.

„Ber to jako příkaz. Zpracuj ediční plán, pokud chceš tu práci redaktorky. Tak co? Není na tom nic těžkého, Kamilo. Jak dlouho spolu pracujeme? Pět let? Za tu dobu jsi už přece mohla pochopit, jak se to dělá. Navíc mám veškeré podklady v počítači. Jednoduché jako facka.“ No, teď trochu lžu. Není na tom nic jednoduchého, protože se mi ediční plán na další pololetí hrouť jako domeček z karet. Ze sedmdesáti titulů nemám ještě na dvacet dva z nich uzavřené smlouvy. Ne mojí vinou, samozřejmě,

ale vinou majitelů práv a zahraničních agentů, kteří nemají dost času, aby se podívali na obsah mých e-mailů a zareagovali na ně i jiným způsobem než automatickým potvrzením, že se mojí zprávě budou věnovat co nejdřív. Na frankfurtském knižním veletrhu mi sice všichni potvrdili, že na nich pracují, ale na můj vkus jim to trvá přílišně dlouho. Už je týden po veletrhu!

„O místo redaktorky vážně moc stojím, jen se bojím.“

Musím se hodně ovládat, abych s ní nezatrásla a nezačala na ni křičet, čeho se, sakra, bojí. A pokud se něčeho obává, nemá pro post redaktorky žádné předpoklady, teprve práce s autory a překladateli je totiž plná strachu a boje o holý život!

„Skutečně? Pak se nedá nic dělat. Jsem ráda, že jsme si to vyjasnily, Kamilo. Marie odchází na mateřskou, její pozice se uvolní za dva měsíce a... Najdu si člověka zvenku. Ostatně, jako asistentka odvádíš dobrou práci, není třeba nic měnit.“ Fuj, to ode mě nebylo hezké. Natlačit ji takhle do kouta a dívat se, jak se jí začíná klepat brada, jak si rychle spojí ruce, protože nechce, abych zpozorovala, jak se třesou. A poslední fáze už je tady – právě jí z očí vyhrkly slzy. Tím mi ovšem dojde trpělivost i soucit.

„Podívej se, Kamilo... Dej mi do pěti vědět, jak ses rozhodla. Já to pak zajistím s akcionáři, nebo přijdu velmi naštvaná do práce. A propříště – nepřepojuj mi do kanceláře lidi, co neznám!“ Razantně si kolem ní proklostím cestu a zamířím chodbou k výtahu.

Jsem tak rozhozená, že na parkoviště poblíž ulice Jugoslávských partyzánů, kde sídlíme, dojdu snad na jeden nádech. Jakmile se posadím do svého červeného mercedesu a z bezpečnostních důvodů se okamžitě zamknu, položím si hlavu na volant. Chce se mi křičet. Chce se mi rvát na celé pražské Dejvice, že tohle není fér! Je po všem! Je, sakra, po všem! Není možné, aby se ty děsivé roky vrátily! Proč, když se chcete cítit dobře, trvá tak hrozně dlouho, než vám

tělo prostoupí příjemná teplá vlna? A proč, když se ozvou dávné nepřijemné vzpomínky, je vám zle okamžitě?

Motá se mi hlava a od břicha mi jde takový divný pocit. Možná bych se před jízdou měla na chvíli projít, čerstvý vzduch by mi mohl udělat dobře. Nebo ne?

Jsem zmatená. Tohle přece nejsem já! Vypracovala jsem se na šéfredaktorku jednoho z nejznámějších nakladatelství, vedu tým dvanácti stálých lidí a desítky externistů! Jsem zvyklá mít všechno pod kontrolou a plně ovládat svůj život! A pak stačí jediný pitomý telefonát!

Zatraceně! Zatraceně!

Vzdychnu si a narovnáám se. Musím se vzpamatovat. Sklopím si stínítko a podívám se na sebe do zrcátka. Ježíši, vypadám příšerně! Co se mi to stalo? Proč mám tak vyděšené oči a rozčuchané vlasy?!

„Musíš s tím přestat, Lauro! Musíš s tím okamžitě skoncovat a pohřbít to tam, kde to bylo, nebo spíš ještě hlouběji!“

Perfektní. Začala jsem mluvit sama se sebou.

Fajn, všechno se urovná. Odjedu domů a na chvíli vypnu. Pustím si nějakou relaxační hudbu a nenechám si ničím zkomplikovat život. Už tak je komplikovaný, protože, jak připomněla Kamila, tenhle týden je prezentace edičního plánu a já...

Najednou mi dojde, že takovou záležitost nemůžu nechat na Kamile. Já jsem šéfredaktorka, já ho musím odprezentovat. Tím svým zkratem bych pohřbila nejen svůj soukromý život, ale hlavně kariéru. A to nesmím dopustit.

Popadnu do ruky mobil, když vtom se rozvibruje. Lekturám ho upustím, svalí se na podlahu u spolujezdce, a já ho chvílku musím lovit. Volá Kamila, možná spolu pracujeme už tak dlouho, že jsme telepaticky propojené.

„Kamilo?“

„Já... Přijímám,“ hlesne a foukne tak hlasitě, až mi z toho málem prasknou bubínky.

„Au! Musíš tak funět?! Co vůbec přijímáš?“

„Tu tvou nabídku přece,“ říká nejistě.

„Kvůli ní jsem ti chtěla volat. Ruším ji. Ediční plán odprezentuju sama, zítra přijdu do práce. Chci, abys ještě zkontrolovala všechny ostatní smlouvy, projdi je znovu, ať víme, na čem dalším můžeme konečně začít pracovat.“

„Ale... Už bude skoro po pracovní době a já mám dneska...“

Otráveně si vzdychnu. Panebože, jednou po ní člověk něco chce, a ona se začne vymlouvat. „Prostě pár hodin práce navíc, Kamilo.“

„Babička dneska slaví osmdesátiny a slíbila jsem, že tam budu včas.“

„Tak se z toho vymluv. Přijdeš jen o pár hodin později.“

„Ale má osmdesátiny,“ namítne zoufale.

„Když tu vydržela do osmdesáti, tak těch pár hodin navíc přežije taky. Zítra ráno to chci mít na stole, jasné?“

„Jasně.“

Zavěším a na chvíli přivřu oči. Cítím se lépe. Zvládnou se nadechnout, mluvit, žádný nepříjemný pocit od žaludku. Je to tak, jak jsem si vždycky myslela. Když se budu soustředit na práci, všechny osobní problémy zmizí.

Domů dorazím o hodinu později. Praha je děsně zasekaná a jízda z Dejvic na Jižní Město je něco na moje nervy. Nechápu, proč většina lidí nepoužije metro, proč všichni musí jezdit autem? A hlavně vidláci, co ani pořádně nevědí, jak se zařadit před Kulatákem. Mám chuť zatížit klakson cihlou, nebo si pořídit majáček.

Bydlím ve Volkovově ulici, ve vilové čtvrti – no, spíš v barákové čtvrti, nemá smysl to nějak nafukovat jen proto, že můj dům je nejhezčí a mám označený vjezd do dvora, takže se nemusím nikdy stresovat, zda a jak zaparkuju. Kromě dneška. Kromě zatraceného dneška!

Nějaký idiot mi auto postavil před vrata. Na žlutou čáru! Mám chuť volat okamžitě městskou policii a nechat

mu ho odtáhnout. Co si to dovoluje? Myslí si, že když má černé Lamborghini, tak má povoleno parkovat a jezdit všude, kde se mu zamane?

Nasupeně vystoupím a doufám, že ten kretén sedí uvnitř. Nesedí, což mě ještě víc rozzuří. Vráťím se do auta, vytáhnu mobil a chystám se na něj zavolat měšťáky. Tohle mu nemůže jenom tak projít.

Už hledám číslo, když vtom se ozve mužský hlas.

„Hej, voláte na mě policajty?“

Zatraceně, co je zase tohle? Může někdo slušný začít větu „Hej“? Prudce se k němu otočím a jsem připravená pořádně se na něm zchladit. Jenomže když se střetnu s jeho očima, všechna slova jsou pryč, jenom na něho civím. Má tmavé uhrančivé oči, ve kterých nádherně světélkuje, jak se začíná usmívat. Je mnohem vyšší než já – možná ke dvěma metrům? Tmavé vlasy má krátce zastřižené, tvář hladce oholenou a jeho rty jsou už na pohled měkké. Určitě umí zatraceně dobře líbat. A ta černá kožená bunda, která zdůrazňuje jeho široká ramena... Jaká jsou asi na omak?

Trochu se vzpomatuju a pohledem sklouznu k jeho pevným stehnům, uvězněným v tmavých džínách.

„Už odjíždím. Omlouvám se, že jsem vám zablokoval příjezd.“

Polknu. Zatraceně sexy chlap. Ten by mi vrata mohl blokovat klidně každý den, ale říkat mu to samozřejmě nebudu.

Nadechnu se a doufám, že můj hlas neprozradí, jak mě vykojil.

„To tady nebylo jiné místo? Musel jste si stoupnout právě sem? Myslíte si, že když máte luxusní auto, tak pro vás žádná pravidla neexistují?“ vychrlím na něj, a abych dodala svým slovům váhu, založím si ještě ruce v bok, takže můj bojovný postoj mu musí být naprosto zřejmý.

„A na jakou otázku mám odpovědět dřív? Mám je brát popořadě, nebo začít libovolně?“ zeptá se pobaveně a za-

pálí si cigaretu, jako by snad čekal, že tu s ním budu kdovíjak dlouho klábosit.

Tohle je hodně sebejistý mužský, běží mi hlavou. A přesně tohle možná potřebuju. Někoho, na kom si vybiju vztek bez pozdějších výčitek svědomí.

„Co si o sobě vlastně myslíte?!“ vyjedu na něj.

„Proč hned tak nepřátelsky? Přece jsem se omluvil,“ zaubí se a potáhne z cigarety. Sevru ruce v pěst a popojdu k němu blíž, aby si snad nemyslel, že se budu bát jenom proto, že je chlap.

„Takže někoho přejedete, a myslíte si, že bude stačit omluva?!“

„Nikoho jsem nepřejel. Vážně mě mrzí, že jsem vám způsobil nepřijemnosti.“

Jenomže mu nevěřím ani slovo. Dívám se mu do očí, ve kterých se vesele blýská, a hned mi dochází, že si ze mě utahuje.

„A tím myslíte, že to skončí?“

„Chcete, abych vás pozval na skleničku?“

„To už fakt přeháníte!“ Pohled mi sjede na jeho cigaretu. Bože, už rok jsem neměla nutkání znovu si zapálit, a teď, jako ho vidím šlukovat, mám chuť vytrhnout mu cigaretu z ruky a pořádně potáhnout, až by se mi zatočila hlava.

„Špatný den?“ nadhodí najednou a přimhouří oči, jako by ho to snad skutečně zajímalo, což mě znovu vyvede z rovnováhy.

„A ještě horší, když jsem konečně dorazila domů, a vy mi tu překážíte.“

Teď by měl konečně nasednout do auta a odjet, jenomže on se najednou nadechne a pokračuje, jako by se nechumelilo.

„Nechcete si o tom raději promluvit, a ne se na mně vyřádit?“

„Já se na vás nechci vyřádit!“ zakřičím už vztekle. Všimnu si, že se v přízemí vedlejšího domu poodhrnula záclona. Paráda, ještě nás budou pozorovat sousedi.

„A co jiného děláte?“

„Fajn,“ rozhodím rukama. „Byl byste tedy tak laskavý, típnul tu cigaretu a odjel, abych mohla zaparkovat?“ Doufám, že v mém hlase slyší tolik ironie, kolik jsem se do něj snažila protlačit.

„Chybí vám nikotin, co?“

K čertu s ním! A k čertu i se mnou, že mu dovolím, aby se mi takhle dostal pod kůži a nepřestával provokovat.

„A hodte nedopalek do kanálu, ať se tu neválí!“

Zasměje se a v klidu kouří dál. Možná bych vážně měla zavolat policii, protože si začínám říkat, co se z našeho střetnutí ještě může vyklubat. Co když neodjede? Co když dokouří tuhle cigaretu a zapálí si další?

„Jak dlouho už jste nekouřila?“ nadhodí. Víím, že to myslí dvojsmyslně, jelikož se tak divně tváří.

„Děláte si ze mě prdel?!“ ujede mi. No, prakticky neujede. Pokaždé, když se totiž rozčílím, nejdu pro vulgárnější slovo daleko. V práci se snažím krotit, samozřejmě, ale v soukromí – kde mě nikdo už delší dobu nemůže zaslechnout – si neberu servítky a prostě si ulevím.

Jo, tohle „uklouznutí“ se mi opravdu povedlo, protože se rozesměje.

„Zvu vás,“ řekne náhle a narovná se, čímž se přede mnou vztyčí jako obr z dávných legend. Trochu se stáhnu. I když je to sexy chlap, který by rozhodně stál za hřích, je taky cizinec, co si se mnou prakticky pohrává. Může mít ledajaké úmysly... Některým představám bych se asi moc nebránila...

„A na co?“

„Na tu skleničku. Potřebujete se napít. Navíc jsem dobrá vrba. Uvidíte, že nebudete litovat, a až se vrátíte domů, stres bude pryč.“

Vypadá vážně, potvrdím si při pohledu do jeho tváře. Je klidná, bez posměšků, skoro až upřímná. Ježíši, kdybych ho potkala za jiných okolností, asi by se mi právě podlamovala kolena.

Ale ne. Tohle nesmím dopustit. Co kdyby se mi to líbilo? Napila bych se s ním, možná by i přeskočila jiskra. Mám už tak problémů dost, jen by mi to odvádělo myšlenky od práce, a co pak? Jak bych volila? Práce mě naplňuje, žiju a dýchám pro ni, je pro mě jistotou, zatímco k chlapovi se takhle upnout nemůžu. Jak dlouho by se mnou vydržel, než bych se mu omrzela? Pak by mě poslal k vodě, a já bych se zhroutila. Ani nevím, jestli není ženatý. Ne, není. Nemá prsten na ruce. Jenomže ten si také může fikaně sundávat. A navíc to nic neznamená. Může mít přítelkyni. Nebo třeba dvě. A ještě by mě pak lákal na skupinový sex...

„Ne, díky, jen... Už odjeďte.“ Popadnu z auta kabelku a zamířím domů. Odemknu si branku a až k hlavnímu vchodu cítím v zádech jeho pohled. Ale neohlédnu se, takovou radost mu rozhodně neudělám. Chci jen, aby odjel, abych mohla zajet do garáže a popřemýšlet o děsivém rozhovoru s Marcelou. S provdanou Marcelou, zatímco já jsem svobodná. Díky bohu, že už alespoň nejsem panna.

„Zlato, jsem doma,“ zamumlám, když vejdu dovnitř a jen tak ze zvyku se zaposlouchám. Před pár lety se ještě ozýval Richardův hlas: „Jsem tady, miláčku.“ Nebo: „Už ti jdu naproti.“ – i když se to časem prudce zhoršovalo. Naposledy na mě zakřičel: „Kadím!“ V tu chvíli jsem věděla, že už jsme ve finální fázi. Následoval rozchod, který mě ani tak nemrzela, protože když na vás tohle někdo zavolá, a pak si ani nejde umýt ruce a zamíří do ledničky, začnete se přikláňet k tomu, že žít sama je zkrátka někdy ideální možnost. Následně se zhroutíte, jelikož dům je strašně prázdný, a pak oznamujete jen stěnám samotným, že jste se vrátila z práce.

No nic. Zuju si boty a rychle spěchám do kuchyně, odkud je vidět na ulici. Jakmile stojím u okna, leknu se. Ten chlápek beze jména na mě civí, a ještě mi zamává. Naštěstí hned potom hodí cigaretu do kanálu a odjíždí pryč.

Uf. Vážně se mi ulevilo. Konečně zmizel. Jenomže nejsem právě nadšená, že se musím vrátit ven a přeparkovat. Možná by se nic nestalo, kdybych jednou nechala auto na ulici. Co se tak asi může přihodit? Ještě nikdy tu nikomu auto neukradli ani nevymlátili sklo.

Dobře, udělám to takhle – rychle zhltnu něco k jídlu, protože mi začíná kručet v břiše, pak umyju nádobí a napustím si horkou vanu. Možná bych mohla zavolat kamarádce Ireně, šéfredaktořce jednoho bulvárního plátku, se kterou jsem se seznámila před pár lety v rámci naší propagační kampaně. Padly jsme si do oka a prakticky se z nás staly kamarádky. Je taky jediný člověk, kterému se svěřuju. Třeba by mi poradila ohledně toho srazu po patnácti letech.

Otevřu ledničku a chvíli se snažím zjistit, co ze zbytků je ještě požitelné. První mi padne do oka napůl snědený jogurt – ten jsem musela mít předevčírem. Na nízkotučné cihle se začíná dělat plíseň, šunka už je cítit a rajčata se zkazila. Možná... Ano, tamhle nahoře je kousek okurky, ale nadšení mě přejde, protože jakmile ji vezmu do ruky, skoro se ohne a teče z ní divný sliz. Jediné, co se tu nezkazilo, jsou dvě láhve sektu.

Když se na obsah ledničky podívám s odstupem, jsem vlastně strašná hospodyňka. Není divu, že se mnou žádný chlap nevydržel. Nechávala jsem takový nepořádek v lednici i předtím? Jistě.

Znechuceně ji zavřu a z kabelky vytáhnu diář, abych si poznamenala, že musím udělat kompletní úklid domu, přičemž dvakrát podtrhnu slovo LEDNICE.

Napadá mě, že bych se mohla podívat na internet a něco si objednat, ale když si vzpomenu na zkažené jídlo, hned mě přejde chuť.

Bod dvě – horká vana (nic jsem nesnědla, nádobí škrám). Venku už se začíná stmívat, rozsvítím na chodbě a vydám se po schodech nahoru do ložnice, kde si svléknu kalhotový kostým a uvolním pevně stažené vlasy z culíku. Potřesu hlavou a okamžitě pocítím úlevu. Mám pocit, jako by mě někdo osvobodil z Alcatrazu. Položím oblečení na manželskou postel s množstvím polštářků, a v ten okamžik se zahlédnu v odrazu oválného zrcadla, které zachytí celou moji postavu.

Neztloustla jsem? Nemám na břiše víc špeků než minulý týden? A ta stehna... Panebože, mám pocit, jako by mi je někdo obalil hromadou tuku a ještě je něčím přifouknul. Musím se zvážit a začít se sebou něco dělat, protože... Protože jestli půjdu na ten sraz, jen úvaha – z čiré zvědavosti, jak asi vypadá Marek –, chci vypadat dokonale, a ne jako ta stará Laura, které bylo úplně jedno, co jí a co si vezme na sebe, důležité bylo učení a desítky hodin telenovel o nekonečné a osudem zkoušené lásce.

Ach jo. Sundám si podprsenku a kalhotky, popadnu je do ruky a zamířím do koupelny, kde je chci hodit do prádelního koše, jenomže zjistím, že už se do něho skoro nic nevejde. Budu muset vyprat. To mě otráví snad ještě víc, praní totiž nesnáším. Vlastně nesnáším veškeré domácí práce.

Stoupnu si na váhu a chvíli čekám, než se čísla na displeji ustálí. Hm... Padesát osm kilo. To není špatné. To je o dvě kila méně než minulý měsíc. Neukazuje váha špatně? Neměla bych zkusit vyměnit baterie, nebo si rovnou pořídit váhu novou? V zrcadle jsem vypadala jako totální špekoun.

Jsem asi jen přepracovaná. Zamířím k vaně, zvednu pákovou baterii a leknutím sebou trhnu, když se ozve nepříjemný zvuk, provázený syčením. A voda nikde.

Ne! Dneska už žádné další komplikace. Prosíííííííííím!

No jasně... Je úterý. Na dnešek byla přece nahlášená nějaká oprava a voda by neměla téct až do osmi večer.

Bezva. Bezva. Bezva.

Jsem otrávená. Jsem vyřízená. Vrástím se do ložnice a lehnu si na postel, když se náhle zdola ozve zavržení dveří.

Co to bylo za zvuk? Nezdálo se mi to? Ano, možná se jen udělal průvan. Jenomže odkud? Nejsou přece otevřená žádná okna, která by ho způsobila.

Posadím se a zadržím dech, aby mi neunikl sebenepatrnější zvuk.

Znovu něco bouchne. A taky slyším kroky!

Ihned začínám panikařit. To je on! Ten divný chlápek, co mi parkoval před domem! Došlo mu, že jsem tady sama, jenom poodjel o kus dál, a teď se sem vloupal!

Rozhlédnu se po místnosti a hledám něco, čím bych se mohla bránit. Skoro ani nemůžu dýchat, jak ve mně propuká panika. Oči mi najednou padnou na kulmu, kterou jsem nechala na nočním stolku, rychle se pro ni co nejdříve natáhnu a začínám sbírat odvalu vyjít na chodbu.

Musím zavolat policii, ovšem kvůli tomu se budu muset dostat až do kuchyně, kde zůstala má kabelka s mobilem. Proč se mi dneska děje tolik strašných věcí? Obvykle bez mobilu nedám ani ránu, je jako moje siamské dvojče. Nechápu, že jednou jedinkrát poruším ustálené pravidlo, a hned je kvůli tomu malér.

Vyjdu na chodbu a před sebou držím kulmu, jako by to byla zbraň. Napadá mě: co by asi dělala agentka Scullyová z *Akt X*?

Ale ne, ale ne, křičím v duchu, protože si náhle uvědomím, že jsem úplně nahá. Nahá a s pitomou kulmou v ruce!

Musím zase rychle zacouvat a něco na sebe hodit. Jenomže ve chvíli, kdy zaplouvám zpátky do ložnice, se ozvou kroky na schodech. Jde sem. Slyšel mě!

Jestli mě uvidí nahou, vrhne se na mě, a já nebudu mít žádnou šanci!

Musím jednat rychle, vzchopit se a začít racionálně uvažovat!

Dobře, jde se na to. Už je jedno, jaký dělám hluk. Otevřu skříň, hodím na sebe první triko, které mi padne pod ruku, a pak vytáhnu i tepláky. Kulmu bych neodložila ani náhodou, takže jsem pomalejší, než bych předpokládala. A on je stále blíž.

Spoutá mě jako v té knížce *50 odstínů šedi* a udělá si ze mě sexuální otrokyni na celou noc! A než po mně zítra v redakci vyhlásí pátrání, bude mě mučit, a já se nedovolám žádné pomoci!

Mám panický záchvat. Srdce se mi rozbuší šíleným tempem a nedokážu se pořádně nadechnout. Tohle je můj konec! Definitivní konec!

A pak se podívám ke dveřím, kde se objeví jeho silueta. Dívám se smrti do tváře a jen se modlím, aby byla aspoň milosrdná.

„Co tady blbneš?“